

iščejo svojih ljubljenih mladičev, in kaj imaš od tega, da si nedolžne, mile živalce uničil, ko ti niso storile zlega. Tako je govorila vest, in Šimen je skoraj zajokal. Skopal je jamo in zagrebel vanjo prepeličici, mravljinca je pa jezen razmetal. Ugibal je, kje so druge tri prepelice. Ko bi jih dobil, bi z njimi ravnal drugače. V tem ga je nekdo prijel zadaj za pas in močna roka ga je vzdignila od tal, hkrati pa je pala debela palica dvakrat čez njegov hrbet. Šimen je zajokal. Ko se je ozrl, je videl, da je v rokah soseda, ki je imel danes ženjice.

„Boš ti kradel potice po njivah!“ vpil je sosed in neusmiljeno mlatil po Šimnu. . .

Šimen se je zvijal v močnih rokah, a vpiti si ni upal, da bi ne priklical še deda. K sreči se je pas utrgal, in Šimen se je pobral in zbežal.

Nekaj dni ga zopet niso videli v vasi.

Neki večer so ga zasačili v senu blizu vasi na kozolcu. Obstopili so kozolec, in Šimen je skočil izpod strehe na tla in zbežal — no, ni se mu posrečilo. Z velikim vpitjem so ga gnali v vas; otroci so vpili na glas in privoščili Šimnu, drugi so ga lasali in uhanili vsi, ki jim je bilo v tem času ali sadje otreseno, ali proso poteptano, ali če jim je kaj izginilo, ker so mislili, da je to storil Šimen. „Tat, tat, tat!“ so vpile ženske od vseh strani, doma pa je čakal ded Selar s kneftro.

„Tatu ne maramo v vasi“, so vpili vsi, „nobena reč ni varna več. Ukrotite ga, ali pa naj gre, kamor hoče.“

Selar je pretepel Šimna. Ženske same so letele branit ga v hišo in so prosile za Šimna, ker se jim je smilil. Valjal se je po tleh od bolečin in vzdigoval sklenjene roke. Govoriti ni mogel. Štari Selar je sedel za mizo in tarnal:

„Kaj bo, kaj bo?“

Pozno v noč je jokal Šimen na slami, pa ni vedel, ali zaradi bolečin, ali se zdi samsebi nesrečen. Tisoče dobrih sklepov se mu je vrinjalo, a ni hotel. Stiskal je pesti in šepetal:

„Jaz vam pokažem, kdo je Šimen. . .“

Ob gorskih virih.

Čiri-miri, čiri-miri . . .
Nam šumljajo viri
Čez skaline in pečine
V pisane doline.

Slavec poleg virov peva
Jutranje pozdrave,
Ljubko kuka kukavica,
Odgovarja ji sinica.

Vse je živo, vse veselo
Ob srebrnih virih,
Ki šumijo po skalinah
Proti dolu v hitrih dirih.

Čiri-miri, čiri-miri . . .
Krasno je na gori,
Ko po skalah se penijo
Bistri viri: čiri-miri . . .

Sokolov.

